

Leerrede over Psalm 60: 8 t/m 10, uitgesproken op woensdagavond 27-8-1947 te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 89: 8

Lezen - Psalm 60

Voorrede.

Het vers dat wij zo-even zongen wordt nog al eens genoemd de aloude kerkzang. Dat is het ook, maar verstaan wij daar de inhoud van? Ik bedoel niet oppervlakkig, maar in vrucht voor onze eigen ziel! "Gij toch, Gij zijt hun roem, de kracht van hunne kracht" en: "Uw vrije gunst alleen wordt d'ere toegebracht". Wat sluit dat in? Als het is, dat Hij alleen de roem is, de kracht van hunne kracht, dan heeft de kerk daarin een zodanige kennis, dat zij een zo lage staat inneemt als te zijn in totale onwaarde en in totale onmacht. Laten wij het met een paar woorden uitdrukken; dat wij in ons stamhoofd Adam ten onder zijn gegaan. Dat is dan de inhoud. Belevende wat de Schriftuur spreekt van wat een mens is geworden in zijn val in Adam, zijnde in een gans totaal verloren staat. Kennende: daar kan van mij niets, maar dan ook totaal niets komen. Waaruit die tweede Adam, Jezus Christus totaal alles kan wezen. Daarom:

Gij de roem, de kracht van hunne kracht;
Uw vrije gunst alleen die wordt d'ere toegebracht.

Dus een gans totaal eenzijdig werk Godes en Zijner genade.

Wij zeiden dat het dikwijls wordt genoemd de aloude kerkzang. Nu is er maar één kerk, waar een deel hiervan op aarde in strijd is en een deel hierboven in triomf en in volmaaktheid. In de volmaaktheid zingen zij volkomen alleen Gode ter eer. Daar is helemaal geen 'eigen'. Daar is niets van een mens, niets van eigen ik, in het allerminst niet. Het is de bedoeling Godes dat wat hierboven volmaakt is, wij dat hier bij aanvang leren kennen. Dat wij hier, wat wij hierboven volmaakt doen, gaan leren met wegwerping en verwerping van al het onze, gevende God de eer en roemende Zijn vrije genade en het eeuwig leven.

Heel de inhoud van het vers drukt uit dat het hier de strijdende kerk is. Ook dit:

Wij steken het hoofd omhoog, en zullen d' eerkroon dragen,
door U, door U alleen om het eeuwig welbehagen.

Dat wordt soms wel eens zó genomen: wij steken het hoofd, n .1. Christus omhoog, maar als wij de onberijmde psalm erbij nemen dan blijkt dat dit de inhoud en de bedoeling niet kan zijn. De inhoud en de bedoeling is dit, dat wij in de armoede en in totale ontgronding bij onszelf, Christus en de kracht der genadeleer zó leren kennen, dat wij ons hoofd hier al boven de strijd en de gebreken in Hem als opheffen. Dat wij over alle bergen en heuvelen, over alle strijd, lijden en ellende, over alles heen zien. Het één zowel als het ander. Zo is Christus alles in het strijdperk van dit leven. Hij is ons van Israels God gegeven, opdat Hij alles zou zijn. Paulus spreekt daarvan nog op een andere plaats: "Die roemt, roeme in den HEERE". Laten wij er dan van leren dat als er roem overblijft, dat alleen is uit vrije genade.

Ik vraag daartoe dan ook een wijle uw aandacht voor een woord der Schriftuur uit de ons zo-even gelezen Psalm. Dat God Zijn licht en genade geve, opdat wij onderscheidenlijk mogen zien en verstaan dat God Zijn naam verheerlijkt door Zijn werken. Dat de les die wij moeten leren is

om achteraan te komen. En, omdat Hij dan alle zaken richt, wij daar de vrucht van hebben om waarlijk ook in God te kunnen en mogen roemen. Zoeken wij echter vooraf Zijn aangezicht om een verbeurde zegen.

Tekst.

Het woord waarvoor wij uw aandacht een wijle vragen, vindt u in de ons zo-even gelezen 60e Psalm en wel nader het 8e tot en met het 10e vers waar wij lezen:

- 8 *God heeft gesproken in Zijn heiligdom; dies zal ik van vreugde opspringen; ik zal Sichem delen, en het dal van Sukkoth zal ik afmeten.*
- 9 *Gilead is mijn, en Manasse is mijn, en Efraïm is de sterkte mijns hoofds; Juda is mijn wetgever.*
- 10 *Moab is mijn waspot; op Edom zal ik mijn schoen werpen! juich over mij, o gij Palestina!*

Leerrede.

De psalm die is ons zo-even in zijn geheel gelezen, zodat wij hebben kunnen horen welk een ernstvolle tijd het was toen David de regering aanvaard had. En wat was er ook niet, voordat David aan de regering kwam, gepasseerd? De vijand voerde heerschappij. Zelfs zo dat in de dagen van Saul er geen krijgswapen was in de handen van diegenen, die de voetstappen van Saul en Jonathan navolgden. Wanneer men het ploegijzer moest scherpen, moest men daarmee naar het land der Filistijnen gaan. Mij dunkt dat het toch wel waar is dat God het land had geschud. Is het wonder dat David bidt: "Genees zijn breuken, want het wankelt"?

Nu lezen wij hier over een zeer grote overwinning op de Edomiëten, terwijl alles als samenliep om, kon het zijn, Israël onder de voet te lopen. De zaak was zeer ernstig. Nochtans had David zijn betrouwen op de levende God. Immers, David was niet op eigen risico, of op een scheve, slinkse en verkeerde wijze tot hoofd van de staat gekomen. Hij was tot die staat gekomen krachtens het eeuwig welbehagen Godes. Wij lezen nergens in de historie van David, noch in de Psalmen, dat Hij enig gebed gedaan heeft "Heere mag ik koning worden, dan zal ik het er wel beter afbrengen en dan zal ik het land wel eens hervormen en reformeren". Welneen, zo was David niet.

Het was zelfs zó dat, toen Samuël tot zijns vaders huis kwam, men zich niet eens de moeite had getroost om David uit het veld te roepen. Zodat Samuël, nadat hem 7 zonen van Isai waren gepasseerd, ten laatste de vraag aan Isai stelde: "zijn dit al de jongelingen?" Ja, er was er nog één in het veld. Waarop Samuël zei: "Wij zullen niet rondom aanzitten, totdat hij hier zal gekomen zijn". Toen David kwam, nam Samuël de oliehoorn en zalfde hem in het midden zijner broeders tot koning. Nu zouden wij zeggen dat het voor de hand lag, dat God, David hogelijk gaat verhogen voor geheel Israël. Nu moet het wel zodanig wezen dat David alles voor de wind gaat, zonder enige tegenspoed, tegenslag of het één of het ander, want Hij had gesproken, dat hij de man was naar Zijn hart. Wij kennen allen wel Davids geschiedenis, hoe het geweest is dat hij aan het hof kwam bij Saul, die door een boze geest bezeten was. Wij kennen ook de geschiedenis hoe hij Goliath verslagen heeft in het eikendal en dat op het gezang van de reiende vrouwen en dochteren, zingend: "Saul heeft zijn duizenden verslagen, maar David zijn tienduizenden", de nijd, de boosheid en jaloersheid bij koning Saul zodanig is gaan werken, dat David heeft moeten vluchten en is achtervolgd geworden, ja als een veldhoen op de bergen. Hij had geen rust meer in geheel het land, zodat hij zelfs bij tijden en gelegenheden buiten het land terecht kwam.

Merk nu eens op. Men zou zeggen: is dat allemaal wel van God? Heeft Hij David wel tot koning gezalfd? Want dan had het toch anders moeten gaan? Moest David dan zulk een weg en pad hebben?

Wij lezen dat David na die overwinning zingt: "God heeft gesproken in Zijn heiligdom". Dat is geweest zonder enige menselijke gedachte. God heeft David verkoren om hem koning te maken. En wat door Simson begonnen was, nl. om het volk Israëls uit der Filistijnen hand te verlossen, dat zou David volbrengen. Die zou het volvoeren. En wanneer vijanden het waagden zich op te maken tegen Israël dan werden die te gronde gericht. Dat is de wil Godes. Nu had God gesproken in Zijn heiligdom, dat David koning moest zijn. Die zou op de troon des koninkrijks komen en de oorlogen des HEEREN voeren. Dat was de wil van God. David noemt dat, als hij erop ziet: "God heeft gesproken in Zijn heiligdom" en bekent er van: "Dies zal ik van vreugde opspringen". David wil zeggen, dat wat God heeft gesproken en wat hij heeft beloofd, heeft Hij ook ten uitvoer gebracht. Daar God alles ten uitvoer heeft gebracht, zo is het geweest, een werk Gods. Want het was Zijn liefde, Zijn welbehagen, dat David koning werd. Er mocht niets, maar dan ook totaal niets van enig mens bij zijn. Niet een: "Ja, David is wel koning geworden, maar dat is geweest door toedoen van die en die". Het is waar dat David omringd werd door een kleine schare van helden, waarvan gezegd werd dat zij een "leeuwenhart" hadden. Die zijn hem gevolgd. Zij zijn tot hem vergaderd in tijden van nood, bv. toen hij in de spelonk van Adullam was. Toen kwamen tot hem: "Alle man, die benauwd was en alle man, die een schuldeiser had, en alle man wiens ziel bitterlijk bedroefd was." Zelfs kwam er één die zó door de Geest des HEEREN bezet was dat hij daaruit sprak: "Wij zijn Uw, David, en met u zijn wij, gij, zoon van Isai." Dat werd al een aardig koppeltje, zelfs zodanig dat Nabals huisvrouw daarvan zei, dat hij de oorlogen des HEEREN voerde, terwijl Saul nog leefde. Zij noemt Saul helemaal niet, maar zegt dat David de oorlogen des HEEREN voerde.

Hoe is vervolgens alles in Davids leven gelopen? Immers, zodanig, dat er zelfs een tijd aanbrak, toen David te Ziklag woonde en vandaar was opgetrokken met zijn manschappen, zij op terugreis tot hun schrik ontwaarden, dat Ziklag met vuur verbrand was, en hun vrouwen met have en goed, alles, door de vijand was meegenomen. Daar zeggen die mannen, die hun leven voor hem wilden geven: "Laten wij David stenigen". Wat schiet er nu van David en zijn getrouwen over? Niets. Wij lezen, daar het volk hem wilde stenigen, het hem zeer bang werd. Voorts lezen wij: "Doch David sterkte zich in de HEERE zijn God". Daar zijn zijn mannen hem ontvallen, alsook was hij vrouwen en kinderen kwijt, hij had niets meer over. Maar hoewel hij daar alles verloor, hij hield God over in zijn nood en dood, in zijn jammer en ellende. En nu hij alleen God overhoudt, daar is zijn bede: "Zal ik deze bende achternajagen? Zal ik ze achterhalen?" Dan zegt God tot hem: "Jaag na, want gij zult gewisselijk verlossen." Daar begon de victorie. Hij heeft de vijand achterhaald, vrouwen, kinderen, have en goed alles wederom gekregen.

Merken wij hier op de hand des HEEREN. Nooit heeft iemand kunnen zeggen: wij hebben David op de troon des koninkrijks geholpen. David heeft ook niet kunnen roemen: ik heb flinke mannen en Joab, de krijgsoverste, kon wel voor drie staan. Neen, helemaal niet, alles is ontvallen en toen heeft David zich gesterkt in de HEERE, zijn God. Daar hem alles ontvalt, is voor de dag gekomen dat God de God was van Zijn Woord. Hij, Die gesproken had in Zijn heiligdom als de getrouwe God, de God die niet liegen kan, heeft woord gehouden en Die is het geweest die David op de troon des koninkrijks heeft geplaatst. Alle mensen zijn erbuiten gevallen.

Ik zal niet breedvoerig uitwijden door uit de Schriftuur verschillende geschiedenissen van Abraham bij te brengen. Van Gideon weten wij ook dat hij een hele schare volk achter zich had en hoe het einde was, dat er ten slotte maar 300 mannen overbleven. Daarmee zijn de Midianieten verslagen. Nu is dit de zaak, waar God Zich uitspreekt alles te willen daarstellen van

de gedachten Zijns harten, daar wil God geheel de eer verkrijgen, alles wat daartussen zit van een mens of van menselijkheden, dat moet er allemaal tussen uit.

Het één zowel als het ander. Laten wij uit deze geschiedenis de les trekken, - dat geldt voor mij, dat geldt voor u, in ieders staat, geval en omstandigheden - dat God een mens eerst overal buiten zet. Want als dat niet het geval is dan kan God niet Zichzelf verheerlijken in Zijn werk. Dat is dan niet een afgerond geheel, een werk Gods, er zit van een mens en van allerhande menselijkheid bij.

Hoe is nu David wanneer hij op alles terugziet? Klaagt David dan: o, verschrikkelijk wat een lijden, welk een kruis, welk een diepe weg ben ik gegaan. Neen, helemaal niet. David ziet achteraf de wijsheid Gods en zegt: "God heeft gesproken in Zijn heiligdom; dies zal ik van vreugde opspringen!" David kan niets anders bezien dan de getrouwheid Gods, Zijn grote liefde, dat Hij is de Waarmaker van Zijn Woord. Niet, die, die en die hebben mij op de troon geholpen, maar het is de wil Gods geweest. En wat Zijn liefde wil bewerken, ontzegt Hem Zijn vermogen niet. Immers zijn ze zelf van Juda gekomen om Hem op de troon te plaatsen en na de dood van den zoon van Saul is het dat ook de tien stammen hem over gans Israël koning maakten. Dus dat heeft God allemaal uitgewerkt, het was Zijn wil. Wij zien daaruit dat, als er enig werk Gods is, niemand zich druk behoeft te maken. Wat heeft de persoon die het betreft te betrachten? Die moet met zijn hart bij God zijn, die moet bij God zijn met al zijn zaken en daar richt God Zelf alle zaken wel uit, het één zowel als het ander. Want daartoe is Hij God, Die Zijn Naam wil verheerlijken door Zijn werk.

Let op de levensgeschiedenis van David, hoe hij tot de troon des konings gekomen is. Ik zal ter onderwijzing dit er nog bijvoegen. Let ook op het leven van Abraham - die genoemd wordt de Vader van alle degenen die geloven zullen - nadat God hem zaad had beloofd en land had toegezegd. Beiden hebben zij gelovig aangenomen. Want toen David de zalfolie ontving heeft hij geloofd koning te worden en Abraham heeft aangenomen dat God hem zaad en al dat land had beloofd. En hoe is het met hun beiden gegaan. Precies de tegenovergestelde kant. In plaats van: "zij gaan van kracht tot kracht steeds voort" en zij de zaken konden bekijken, ging het precies de tegenovergestelde kant op. En wat gebeurt gebeurde er, allerlei wederwaardigheden had Abraham, maar er werd geen Izak geboren, totdat: nu konden zij het wel opgeven, want het had Sara opgehouden te gaan naar de wijze der vrouwen en Abraham stokoud was. Daar zit Abraham buiten de deur van zijn tent en Sara binnen en de dag werd heet, de zon der verdrukking stond als op het hoogtepunt. Nu zijn daar drie mannen, die gaan spreken dat Sara een zoon zal hebben, alsook van de verwoesting van Sodom. Dan valt Abraham de eer te beurt om staande te bidden voor de behoudenis van Sodom. Omdat er geen tien rechtvaardigen zijn worden Sodom en Gomorra uitgedelgd van de aarde, nochtans heeft gegolden dat toen God vuur en sulfer deed regenen, God aan Abraham en zijn gebed gedacht en Lot uit de omkering dier steden heeft uitgeleidt. Abraham heeft nadien een Izak mogen omhelzen en aan zijn hart mogen drukken en bekennen de getrouwheid Gods. Maar eerst er zelf geheel uitgezet, alle gedachten opgehouden en toen het niet langer kon, toen gebeurde het.

Bij David hield alles van zijn kant op toen die mannen hem wilden stenigen. Toen volbracht God Zijn raad en krijgt God de eer.

Gij toch, Gij zijt de roem, de kracht van hunne kracht
Uw vrije gunst alleen wordt d'ere toegebracht.

Er schiet niets over van de mens.

Zij steken het hoofd omhoog en zullen d'eerkroon dragen,
door U, door U alleen, om t'eeuwig welbehagen.

Bedenk dat zo de eenvoudige en gewone weg van God is, zoals Hij die hier op aarde houdt in het werk van bekering en toebrenging, alsook in verdere werkzaamheden, bemoeienissen en aanvullingen des geestelijken levens. Steeds treffen wij deze lijn aan. Nu zijn wij wel onderworpen aan de strijd met Satan, maar God is de God van Zijn Woord. Daarom moeten wij ons aan God verbinden en ons zo nauw mogelijk houden aan het geschreven Woord.

Als het nu eens geweest was dat God zó gehandeld had: "Ja, Juda gevallen in de één of andere oorlog, Joab op de voorgrond getreden met nog wat grote mannen in Israël, nu moet David maar tot Koning worden gezalfd". Zou David dan nog zo gesproken hebben "God heeft gesproken in Zijn heiligdom"? Dan had hij alle grote mannen naar de ogen moeten zien. David staat hier als een geheel vrij mens. Er staat nog van hem: "Door Uw verootmoedigingen hebt Gij mij groot gemaakt". Het is een God die in een totale vrijheid zet. Zo heeft David leren kennen de vrijheid van God en Zijn werk, maar ook wat alle heiligen hebben moeten leren, achteraan te komen. Gij wilt toch niet zelf regeren? God regeert, Hij wil gebeden zijn, dat is de bedoeling. Zo heeft David ook uit de nood tot God moeten roepen. Want waar beloften liggen, daar kan men niet rusten, maar wordt men gedrongen tot: "Erbarmt, ontfermt U mijner; gedenk het woord, waarop Gij mij hebt doen hopen, en beschaam, o HEER de stille hope niet". Dat is voor de hand liggend. "Hij hoort het gebed". Zo wordt dat in tegenspoeden een pleiten op Zijn beloftenissen, en wanneer de beloofde zaak komt is dat als een boom des levens. Daaruit spreekt hij: "Ik zal van vreugde opspringen".

Je voelt daarin aan de ruimte die in zijn ziel woont. Hij verstaat: God heeft gehandeld, Hij heeft geregeerd. God heeft met hem gedaan, en wat heeft David nu in het vooruitzicht? Dat alle vijanden als worden weggevaagd en geruimd.

Immers, er ligt nog meer bij David dat lezen wij in de 132^e psalm: "Gedenk aan David, aan al zijn lijden; dat hij de HEERE gezworen heeft, de Machtige Jakobs gelofte gedaan heeft". Wat heeft hij voor geloften gedaan? In Davids hart ligt, dat de God Israëls geëerd, gediend en aanbeden zou worden van het ene einde tot het andere einde des lands. Dat heeft Davids gebed uitgemaakt. God heeft hem tot die staat gebracht en daardoor komt er gelegenheid om zichzelf daarvoor in te spannen en dat te bevorderen. Is het wonder dat David zodanig is: "Ik zal van vreugde opspringen"? Want de zaak stond nu zo- zoals ik hier lees-: "Ik zal Sichem delen en het dal van Sukkoth zal ik afmeten". Wat bedoelt David hier? Hij bedoelt dat alle tegenstand verbroken is; van de één, zowel als de ander. God heeft Zelf ruimte gemaakt en in zijn hart is om de God Israëls daarvan de eer te geven die Hem toekomt. Ik zal Sichem delen, want daar is geen tegenstand over, en het dal van Sukkoth zal ik afmeten, ik mag daar doen gelijk het in mijn hart is en het mij goeddunkt.

Daarbij merkt hij bovendien aan dat die Hoge Majesteit Gods alles als uitgericht, uitgewerkt had. Liefde, grondeloze eeuwige liefde. Met zulk een God hebben wij te doen. David heeft zijn vertrouwen op God gesteld en heeft alles alleen van God verwacht. Daarom die uitkomst. David heeft wel ellende en smaad ervaren, maar nu ontvangt hij er de vruchten van. Er zit niets tussen God en zijn ziel, er zit niets wat wringt of wrijft, het is een totaal vrije zaak. David heeft kunnen zingen:

Welzalig hij die al zijn kracht
en hulp alleen van U verwacht,

Hij heeft dat werkelijk genoten, dat het daar wèl mee is, dat die gelukkig zijn. Dat spreekt zich in dit tekstwoord uit. Zalig zijn zij die al hun kracht alleen van God verwachten met terzijdestelling van al wat eigen is en van alle menselijks.

Laten wij eerst die Psalm maar eens zingen.

Zingen: Psalm 84 : 3.

Verder lezen wij: "Gilead is mijn, en Manasse is mijn, en Efraïm is de sterkte mijns hoofds. Juda is mijn wetgever". David wil zeggen, het is precies hetzelfde aan deze of aan de overzijde der Jordaan, alom heeft God ruimte gemaakt en door Zijn heerschappij is het dat alle zaken zijn, zoals ze zijn. Hij wil dus zeggen: al Zijn zaken, zijn mijn zaken en al mijn zaken, zijn ook Zijn zaken. God heeft alles uitgericht. De bedoeling is dat onze zaken Gods zaken worden en Gods zaken de onze. Dan komt het zó te staan, dat onze zaken niet los of gescheiden zijn van Gods zaak noch daar tegen inlopen, maar dat de zaken Gods, de onze en de onze, Gods zaken zijn. Neem alleen het werk der bekering. Als het bij ons gaat lopen over de eer van God, denk eens even na, dan wordt het een zaak Gods. Als wij het op God gezet hebben en ons ontvalt alles en Hij Zijn eer zoekt en Zijn eer moet hebben, dan wordt onze zaak Gods zaak en Gods zaak de onze. Dan hoef je geen partij te trekken voor jezelf, want God trekt partij voor Zijn zaak, die ook de onze is. Zien we wel, dat het hier gaat om er zelf uit te vallen. Zo is het met David ook geweest.

Nu lees ik verder: "En Efraïm is de sterkte mijns hoofds". Hij geeft hier te kennen dat het gebied, waar eenmaal de zoon van Saul regeerde en een zevenjarige strijd gewoed heeft, nu als het ware het sterkste deel van zijn rijk is, omdat ze zijn ingewonnen en overwonnen voor de wil Gods dat ik koning ben. Zo kan God alles daarstellen.

Wij kijken bv. naar de zaak van de kerk: "Hoe komt het ooit in orde?", maar als God wil dan gebeurt het en als Zijn liefde het wil bewerken dan ontzegt Zijn vermogen Hem dat niet.

Nu volgt: "Juda is mijn wetgever". Eerst te Hebron, daarna te Jeruzalem heeft David zijn woning gehad, daar was zijn troon en stoel gezet, daar was het hoogste gerichtshof. Bedenken wij dat, toen hij door Saul achtervolgd werd en David bij gelegenheid in één der steden van Juda was, God tot hem sprak dat hij moest vertrekken, omdat zij hem aan Saul zouden overleveren. Dat was Juda, tot welks stam hij hoorde. Echter, nu kan hij roemen: "Juda is mijn wetgever".

Dan nog dit: "Moab is mijn waspot". Nu weten wij dat de Moabieten zeer veel kwaads hebben gedaan, zelfs al in de tijd van Mozes. Nu is het anders. David noemt hen een waspot, in plaats van last, heeft hij er gemak ervan. Het is toch zo, dat wij een waspot tot ons gemak gebruiken. Wij doen er water in en wij wassen ons erin, we gooien het water weg en de bak zetten wij weg. Dus David heeft gemak van Moab. Onder Moab wordt ook wel heel deze wereld verstaan. Zoals David voordeel heeft van Moab, zo mogen wij de wereld ook gebruiken, maar niet misbruiken. Wij mogen deze wereld gebruiken met alle gemakken die er in zijn, maar dan moeten wij ze gebruiken als een waspot. Dus niet blijven lopen met een emmer of teil met vuil water erin op je rug, dat doe je toch niet? Laten wij de hele wereld niet hoog achten, want wat brengt het ons aan als een hoop narijheid?

Dan lees ik hier nog "Op Edom zal ik mijn schoen werpen!". Edomieten zijn toch de nazaten van Ezau? Die hadden een eeuwige vijandschap. Dat is al merkbaar tussen Jakob en Ezau en dat had zijn doorwerking in hun nazaten. Doch, in plaats dat David ten zeerste beducht moet zijn voor de Edomieten, zegt hij nu platweg "Op Edom zal ik mijn schoen werpen". In de Oosterse landen behoorde het tot de burgerlijke beleefdheid dat, wanneer iemand - een kennis of vriend - op bezoek kwam, bij het binnen komen een knecht, slaaf of slavin, gereed stond om de schoenen uit te trekken en de voeten te wassen. Het was gewoonte om dan de schoen of sandaal te werpen over het hoofd van deze slaaf.

David wil zeggen: God heeft zo volkomen heerschappij gevoerd, dat in plaats van een hoop last, zorgen en verdriet, Edom een land is, dat - gelijk men een slaaf de schoen over het hoofd werpt - mij onderdanigheid bewijst.

Zie je wel dat als Hij in Zijn heiligdom spreekt, Hij dat doet op Zijn wijze? Ja, kijk het is niet gebeurd in dezelfde week dat hij tot Koning is gezald, het heeft jaren geduurd. Wij willen alles op dezelfde dag uitgericht hebben, maar zo gaat dat niet. Het is een achteraan komen in gebed, in verzuchting, in nood en arbeid. Maar achteraf beklagt David zich nergens over en roemt en prijst Gods onfeilbaar Woord.

Dan staat er nog: "Juich over mij, o gij Palestina!" De zaak is dit. God had David gegeven volkomen heerschappij over geheel Palestina, ook over der Filistijnen land. Gods gezag was zodanig aanwezig, dat heel het rijk onder David tot rust gekomen is. Edom, Moab en de Filistijnen, ja alle omliggende landen brachten David geschenken. God heeft in daden bewezen de God van zijn Woord te zijn. David heeft achteraan moeten komen, heeft de laatste moeten zijn. Doch hier is hij de verblijde. Zo gaat het als wij de HEERE achteraan komen en Hem nawandelen.

Och dat een iegelijk voor zichzelf zag dat dit vooreerst persoonlijk op ons pad ligt en ten andere dat het zou zijn de herstelling van de kerk en gemeente. Dat sluit in, het algemeen welzijn van ons land en van ons volk en van al haar gewesten. God wil geëerd zijn, dat is de zaak waarover het gaat.

David heeft achteraan moeten komen, heeft zijn oog op God moeten slaan, heeft niet zelf kunnen werken met ik, en ik en ik. Heus dat gaat niet. David heeft God geëerd en God wilde dat land welvaart geven, wilde David als Koning kronen.

Wat zal ik daar nog bijvoegen? Dat de God aller genade zelf toepassing make van het gesprokene aan ons aller hart, opdat wij daaruit mogen putten hetgeen tot ons nut is, hetgeen tot ons heil en tot onze zaligheid diene.

Dat Hij ons daartoe Zijn zegen schenke, vanuit Sion de vaste plaats van Zijn troon en woning, verheerlijkende Zijn Naam door Zijn werken, zijnde de werken van liefde, almacht en genade en dat om Zijns verbonds en goedheids wil. Amen.

Zingen. Psalm 140 : 13.

Zegen.